

מ"ת 9360/05/15 - מדינת ישראל נגד ג'האד אלהרוש, חסין אלהרוש, מרים אלהרוש

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 9360-05-15 מדינת ישראל (עציר) נ' אלהרוש (עציר) ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת דבורה עטר
מבקשים	מדינת ישראל (עציר)
נגד	
משיבים	1. ג'האד אלהרוש (עציר) 2. חסין אלהרוש (עציר) 3. מרים אלהרוש (עציר)

החלטה בעניין המשיב 2

1. לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו בגין העבירות המיוחסות לו בכתב אישום שהוגש נגדו, שיבוש מהלכי משפט בצוותא, קשירת קשר לביצוע פשע, השמדת ראיה, התרה לאחר בלתי מורשה לנהוג, נהיגה בזמן פסילה ואיומים.

2. על פי החלק הכללי של כתב האישום, במועד הרלוונטי היה המשיב 2 פסול מלנהוג, על פי החלטת משרד הרישוי וחרף כך, נהג בכלי רכב שבבעלותו ובכללם ברכב מיצובישי מגנום מ.ר. 8181035 (להלן: "הרכב").

א. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 19.04.15 בשעה 17:40 או בסמוך לכך, נהג המשיב 1 שהוא אחיו של המשיב 2 ברכב, בעוד המשיבה 3, אשת המשיב 1, ישובה לצדו ובנם בן השנה וחצי ישוב במושב האחורי. השלושה שמו פעמיהם לבית החולים "מאיר" (להלן: "בית החולים") על מנת לבקר את אמו של המשיב 1, שאושפזה במקום.

בעת שהמשיב 1 נסע ברכב, בכביש 554 מצפון לדרום, פגע בזאב ילין ז"ל, אשר רכב אותה העת על אופניו וכעבור זמן קצר, נקבע מותו (להלן: "התאונה").

כתוצאה מהתאונה, נופצה שמשות הרכב, מראת צד ימין התנתקה ונגרמו מעיכות בצד הרכב (להלן: "הנזקים").

חרף מעורבותו של המשיב 1 בתאונה בה נחבל אדם חבלה חמורה ונגרם מותו, לא עצר כדי לעמוד על תוצאותיה ולא הזעיק עזרה, אלא המשיך בנסיעה.

בהמשך, בשעה 17:44, או בסמוך לכך, הגיעו המשיבים 1 ו-3 לבית החולים ברכב והותירוהו בחניון בית החולים מבלי להודיע לרשויות על מעורבותם בתאונה. המפתחות וכרטיס החניה, הושארו ברכב.

מיד לאחר התאונה, שוחחה המשיבה עם המשיב 2 וסיפרה לו על אודות התאונה. הלה הגיע לבית החולים, כעבור זמן קצר, בשעה 18:09, או בסמוך לכך.

בשעה 18:34, או בסמוך לכך, עזב המשיב 2 את בית החולים ושב אליו בשעה 20:33 או בסמוך לכך.

בהמשך, קשרו המשיבים 1 ו-2 קשר למנוע או להכשיל הליך שיפוטי על ידי העלמתו או השמדתו של הרכב, בידיעה שהוא דרוש כראיה בהליך שיפוטי.

בהתאם למטרת הקשר, בשעה 20:57 או בסמוך לכך, שילם המשיב 2 עבור חניית הרכב בחניון ונהג אותו אל עבר שער אפרים במחסום טייבה, הסמוך לטול כרם וזאת על מנת למנוע ולהכשיל את החקירה, להביא להעלמת הרכב ולמנוע השימוש בו כראיה.

עקבותיו של הרכב נעלמו באזור זה וחרף מאמצי משטרת ישראל, לא אותר.

ב. על פי עובדות האישום השני, ביום 28.04.15, בשעה 17:30 או בסמוך לכך, במהלך חקירתו של המשיב 2 בתחנת המשטרה, פנה לקצין המשטרה, פקד שי אשכנזי, הפנה לעברו אצבע ואיים עליו בצעקות "בגלל שאתה שמת אותי בראש שלך, אני לא מעניין אותי הסיפור הזה, ואני שמתי אותך בראש שלי, תיזהר ממני".

3. ב"כ המשיבים, הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ככל הנוגע למשיבים 1 ו-3.

באשר למשיב 2 כפר בא כוחו בקיומן של ראיות לכאורה להוכחת כלל המיוחס לו בכתב האישום. ואולם בפועל מיקד את טיעוניו בהקשר לאישום הראשון בלבד.

לדבריו, אין חולק כי המשיב 1 נהג את הרכב לבית החולים וכי בשלב מאוחר יותר אכן עזב הרכב את שטח בית החולים. ואולם לא קיימות ראיות לכאורה להוכיח כי באותה העת היה זה המשיב 2 שנהג בו והמדובר בראיות נסיבתיות, אשר קיים כרסום ממשי בעוצמתן.

4. ב"כ המבקשת מנגד, ציינה כי אמנם התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת בעניינו של המשיב 2, מתבססת על ראיות נסיבתיות ואולם אלה מתלכדות לכדי מארג נסיבתי שיש בו כדי להצביע על אשמתו של המשיב 2, בכלל המיוחס לו.

דין והכרעה

5. עיון בתיק החקירה העלה כי התשתית הראייתית הלכאורית בעניינו של המשיב 2, מבוססת על מארג ראיות נסיבתיות, אשר כפי שיפורט עתה, יש בהצטברותן כדי להוות את הפוטנציאל הראייתי הנדרש, בשלב זה של ההליך, להוכחת אשמתו במיוחס לו בכתב האישום (ר' בש"פ 8311/13 **אברמוב נגד מדינת ישראל** (19/12/13)).

6. התאונה ארעה בשעה 17:40 לערך. המשיב 1 לא עצר במקום, אלא המשיך בנהיגה, ברכב, שעקבות התאונה ניכרו עליו, ישירות לבית החולים.

הרכב תועד במצלמות האבטחה של שער בית החולים, בסמוך לאחר מכן, בשעה 17:44 כשהוא נכנס לחניה.

בשעה 20:57:47, נצפה הרכב במצלמות האבטחה, כשהוא עוזב את בית החולים.

העובדה כי ננקטו פעולות על מנת להסתיר את הרכב, עלתה לכאורה מהודעתו של המשיב 1, בציינו כי הרכב הוסתר באזור התעשייה של העיר טייבה.

7. מהודעותיהם של המשיבים 1 ו-3 עלה לכאורה כי עדכנו באופן מידי את המשיב 2, על אודות קרות התאונה ונסיבותיה. מדברי המשיבה 3 עלה לכאורה בנוסף, כי היתה שרויה במצוקה והמשיב 2 הרגיע אותה וציין בפניה כי יגיע למקום, באופן מידי.

לבד מכך שהמשיב 2 הוא אחיו של המשיב 1, הוא גם בעל הרכב בו נהג זה האחרון, בעת התרחשות התאונה, כשהוא בפסילה ונמלט מן המקום.

ניתן להסיק נסיבתית, כי כבר בשלב זה, נהיר היה למשיב 2, כפי שנהיר לכל בר דעת, כי נסיבות התאונה יובילו לחקירה משטרתית. כמו גם העובדה כי יהא בנזקים שנצפו על הרכב, לרבות החסר במראת הצד, שלא מן הנמנע שנותרה במקום התאונה, כדי להשליך על מהלך החקירה המשטרתית המסתברת ותוצאותיה.

8. מניתוח מחקרי התקשורת של הטלפון הנייד של המשיב 2 עלה לכאורה כי אכן הגיע לבית החולים ושהה במקום בין השעות 18:09 ועד 18:34. עוד עלה לכאורה כי המשיב 2 עזב את בית החולים ושב אליו, בסמוך לשעה בה נצפה הרכב עוזב את המקום. שכן הטלפון הנייד שלו אוכן בבית החולים, פעם נוספת, בשעה 20:33.

9. על הימצאותו של המשיב 2 בבית החולים, באותה העת, כמו גם על כך שנקט באופן אישי, בפעולה מהותית מתחייבת, לשם הוצאת הרכב משטח בית החולים, למדנו לכאורה ממצלמות האבטחה של עמדת התשלום בבית החולים, שם נצפה בשעה 20:38, מאן דהוא, בעל מאפיינים זהים לאלה של המשיב 2, לרבות צלקת ייחודית על ראשו.

מדו"ח התשלום בעבור החנייה של הרכב, המצוי בתיק החקירה, אף עלה לכאורה, כי אכן, שולם כרטיס החניה של הרכב, באותה העת, בעמדת התשלום הימנית, בה נראה המשיב 2.

10. המשיב 2 תועד פעם נוספת במצלמות האבטחה של בית החולים וזוהה על ידי בן דודו נידאל אלהרוש (להלן: "בן הדוד") כמי שהגיע עמו יחדיו, לעמדת הבידוק שבכניסה לבית החולים, בשעה 20:45.

בן הדוד אף זיהה את עצמו ואת המשיב 2, כמי שמתועדים, פעם נוספת כשהם יוצאים מבית החולים בשעה 20:52:24, זמן קצר עובר לעזיבת הרכב את בית החולים.

יצוין כי פרטי הלוש של המשיב 2 בתצלומים אלה, זהים לאלה של המתועד במצלמות האבטחה של עמדת התשלום. היה גם בכך, מעבר למאפייניו של המשיב 2, כדי ללמד לכאורה, כי הוא אכן המתועד בהן.

11. מהודעת בן הדוד, למדנו לכאורה כי הסיע אמנם את המשיב 2 לבית החולים בשעת ערב, ואולם הלה לא נזקק לשירותיו, בדרך חזרה. משכך ובעת שהשניים נראו עוזבים את בית החולים יחדיו, בסמיכות זמנים למועד בו נצפה הרכב עוזב את שער בית החולים, ניתן להסיק נסיבתית, גם מכך, כי המשיב 2 עזב את בית החולים, כשהוא נוהג ברכב.

הטלפון הנייד של המשיב 2 אוכן בשעה 21:02, דקות ספורות לאחר עזיבת הרכב את שערי בית החולים, כשהוא בנסיעה מחוץ לבית החולים, באמצעות שיחה שהתקבלה מבן הדוד.

המדובר בראיה נסיבתית נוספת לכך שהמשיב 2 אכן עזב את בית החולים באמצעות הרכב, שכן לו היה בחברת בן הדוד, לא היו נדרשים לתקשר באמצעות הטלפון.

הטלפון הנייד של המשיב 2 אכן פעם נוספת, בשעה 22:35 בעקבות שיחה עם המשיב 1 במחסום טיבה שער אפרים וגם בכך היה כדי ללמד נסיבתית, על מעורבותו ביחד עם המשיב 1, שהיה בעל עניין בדבר, בהעלמת הרכב.

12. הראיות הנסיבתיות מובילות למסקנה לכאורית בדבר סיכוי להרשעת המשיב 2, אף נוכח היעדר הסבר חלופי הגיוני, מצדו, למשמעותן.

במסגרת פעולות החקירה שננקטו, בניסיון לאתר את הרכב המעורב בתאונה, התקשר השוטר פטריק סולטן למשיב 2, ביום 22.4.15 וביקש לברר את מקום הימצאו של הרכב שבבעלותו. המשיב 2, אשר היה מודע לכלל נסיבות התאונה, לרבות היות הרכב מעורב בה, לא שיתף פעולה אלא פעל לכאורה, באותה העת, לשיבוש החקירה, בעת שטען בכזב בפני השוטר, כי הרכב מצוי מזה חודש, בתיקון במוסך בטול כרם, בשל תקלה במנוע.

המשיב 2 שב על גרסתו זו גם בהודעתו במשטרה, מיום 22.4.15. באותה העת טען כי שמו של בעל המוסך הוא רוני וכי הגיע למקום בלויית אחיו עימאד. למותר לציין כי אחיו של המשיב 2 עימאד, שלל כי נסע בחברת המשיב 2 לטול כרם, כמו גם כל היכרות עם מאן דהוא בשם רוני.

בסופו של יום, נמצאו למדים לכאורה, כי המדובר בגרסת בדים, משאין חולק כי הרכב היה בחזקתו של המשיב 1 בעת התאונה.

13. המשיב 2 אף שלל מכל וכל את עצם הגעתו לבית החולים בעת הרלוונטית, חרף העדויות לכאורה הקיימות בעניין זה כמו גם התיעוד במצלמות האבטחה של בית החולים. גם בכך היה להוות תמיכה לראיות הנסיבתיות הלכאוריות, באשר להגעתו לבית החולים, בנסיבות מפלילות ולמעורבותו בהעלמת הרכב ושיבוש הליכי החקירה.

14. לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי די בשלב זה בתשתית הראייתית הנסיבתית הלכאורית, כדי להוכיח לכאורה את המיוחס למשיב 2 בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' סיוון תשע"ה, 26 מאי 2015, בהעדר הצדדים.